ორი ნახევარმცველის მატჩი

თბილისი. “დინამოს” სტადიონი. 17 ივლისი.

“დინამო” (თბილისი) – “დინამო” (კიევი) – 4:3 (1:2).

“დინამო” (კიევი): ლემეშკო, ეროხინი, გოლუბევი, პოპოვიჩი, ვოინოვი, სოროკინი, ბიბა (რუსლანოვი), გოლოდეცი, კანევსკი, კომანი, ფომინი.

“დინამო” (თბილისი): კოტრიკაძე, ჩოხელი, სიჭინავა, ხოჭოლავა (რამიშვილი), ხუნდაძე, ღოღობერიძე, ხასაია, ბარქაია, მელაშვილი, იამანიძე, მესხი.

მსაჯი: ი. პოდგორნი (მოსკოვი).

ეს მეტად საპასუხისმგებლო და პრინციპული მატჩი თბილისისა და კიევის “დინამოს” თანაკლუბელთა შორის დაიწყო ისე მშვიდად და წყნარად, თითქოს ეს იყო ორი კლუბის უბრალო, ამხანაგური შეხვედრა. მოთამაშეები მეტისმეტი სიფრთხილით შეუდგნენ დაზვერვას და მოწინააღმდეგის დაცვაში სისუსტეების ძებნას და უცებ ეს მშვიდობიანი “ძიება” დამთავრდა თავბრუდამხვევი შეტევით სტუმართა საჯარიმო მოედანზე. კიეველთა კარი ბეწვზე ეკიდა და მცველებმა შეძლეს ამ გააფთრებული იერიშის მოგერიება.

მაგრამ ეს “ბეწვი” ორი წუთის შემდეგ მაინც გაწყდა. ბურთის მოძრაობა სტუმრების კარისაკენ დაიწყო ძლიერ შორიდან: ხოჭოლავამ ფომინთან ბრძოლაში ძნელი მდგომარეობიდან მიაწოდა წინ. ბურთი მიიღო მელაშვილმა და მარცხნივ გადასცა მესხს. ეს უკანასკნელი შევიდა საჯარიმო მოედანში და სწრაფად მიაწოდა ცენტრში, სადაც მელაშვილმა ზუსტი დარტყმით დაამთავრა ეს რთული და ლამაზი კომბინაცია – 1:0.

გოლი სულ მალე იქნა გაქვითული. თბილისელთა კარში დაინიშნა საჯარიმო დარტყმა დაახლოებით 25 მეტრის მანძილიდან. იგი თითქოს რომინსა და გოლოდეცს შორის უნდა გათამაშებულიყო, მაგრამ მათ შეცდომაში შეიყვანეს მოწინააღმდეგე მცველები, დაშალეს ბურთსა და კარს შორის აღმართული კედელი და ვოინოვმა მათემატიკური სიზუსტით გაგზავნა ბურთი კარის მარცხენა დაბალ კუთხეში – 1:1.

მატჩის მშვიდობიანი დასაწყისიდან ნასახიც კი არ დარჩა. ორივე გუნდი სრული ძალით ჩაება თამაშში და ბრძოლა სულ უფრო და უფრო მწვავე ფორმას ღებულობდა. კიეველებმა ხშირი, ზუსტი გადაცემების წყალობით შეძლეს ინიციატივის ხელში აღება. მათი თავდამსხმელები ბევრს მოძრაობდნენ მინდვრის მთელ სიგანეზე და ყოველგვარ განლაგებაში ცდილობდნენ ღია პოზიციაში დაეტოვებინათ თავიანთი ყველაზე შედეგიანი და სახიფათო ფორვარდი – კომანი.

თბილისელთა თამაშში დიდი ხნის განმავლობაში იგრძნობოდა ერთფეროვნება. ბურთი სისტემატურად იგზავნებოდა მარჯვენა ფრთაზე და მესხი იძულებული იყო შორს დაეწია მინდვრის სიღრმეში ბურთის მისაღებად. მაგალითად მელაშვილს ჰქონდა ორი შემთხვევა, როცა მის მახლობლად ერთადერთი თავისუფალი პარტნიორი იყო დარჩენილი – მესხი და მელაშვილმა გადაცემას რატომღაც ორჯერვე ამჯობინა თვითონვე ეტარებინა ბურთი მის საბოლოო დაკარგვამდე.

განვლილ მატჩს თამამად შეიძლება ეწოდოს ორი ნახევარმცველის მატჩი. სსრ კავშირის ნაკრების წევრი ი. ვოინოვი და თბილისის “დინამოს” კაპიტანი ა. ღოღობერიძე შესანიშნავად ასრულებდნენ თავიანთ ფუნქციებს, დაუღალავად მუშაობდნენ ვრცელ ტერიტორიაზე. ორივე ეს უმაღლესი კლასის ფეხბურთელი თავიანთი გუნდების სულსა და გულს წარმოადგენდა.

ტაიმის დასასრულს კიეველებმა მოახერხეს კომანის გაყვანა ხელსაყრელ მდგომარეობაში და მიუხედავად იმისა, რომ თავდამსხმელი კარიდან დიდი დაშორებით იმყოფებოდა, მან მაინც არ დააყოვნა და დაარტყა დაბალ კუთხეში. კოტრიკაძე ცალი ხელით მისწვდა ბურთს, მაგრამ ვერ შეძლო მისი შეჩერება – 2:1.

ახალი დაწყებული იყო მეორე ტაიმი, როცა იამანიძემ ვოინოვს თავით აართვა ბურთი და მეკარესთან პირისპირ გავიდა. ვოინოვს კარის სახსნელად სხვა გზა არა ჰქონდა და მან ხელით დაიჭირა იამანიძე, რისთვისაც გუნდი დასჯილ იქნა 11–მეტრიანი საჯარიმო დარტყმით. ღოღობერიძემ ზუსტად გაიტანა ბურთი მარჯვენა კუთხეში – 2:2.

მე–19 წუთზე მსაჯმა კვლავ დანიშნა პენალტი, მაგრამ როგორ განსხვავდებოდა ეს მეორე პენალტი პირველისაგან! მეტი რომ არა ვთქვათ, ი. პოდგორნის გადაწყვეტილება ამ შემთხვევაში საოცარი იყო. თბილისელთა კართან შექმნილ ერთ–ერთ სახიფათო მომენტში კომანი აშკარად “თამაშგარე” მდგომარეობაში დარჩა, რის შესახებ პოდგორნიმ მაშინვე მიიღო სიგნალი გვერდითი მსაჯისაგან. ამ სრულიად ნათელ სიტუაციაში პოდგორნის საიდანღაც “დაესიზმრა” პენალტი და სრულიად უმართებულოდ

მიუსაჯა თბილისელებს სასჯელის უმაღლესი ზომა. გოლოდეცმა არ დააყოვნა გამოეყენებინა ეს მოულოდნელი საჩუქარი – 3:1.

ეს "შეცდომა" პოდგორნისათვის არც პირველი იყო და არც უკანასკნელი. იგი თამაშის განმავლობაში ხშირად "ცდებოდა" და ყოველთვის მასპინძელთა საწინააღმდეგოდ. რა თქმა უნდა, ასეთი არაობიექტურობა და მიკერძოება არ შეშვენის ისეთი მაღალი კვალიფიკაციის მსაჯს, როგორიც ი. პოდგორნია.

ამ უაღრესად დაძაბულ და ძნელ სიტუაციაში თბილისელებმა შეძლეს გოლის გატანა, რომელმაც გარდატეხა შეიტანა თამაშში. 29–ე წუთზე კიეველთა კარისკენ დაინიშნა საჯარიმო დარტყმა. ღოღობერიძე კარგა ხანს ათვალიერებდა თავისუფალ მოთამაშეს კარის სიახლოვეს და ბურთი მიაწოდა მხოლოდ მაშინ, როცა იქ შორი მანძილიდან წამოსული ჩოხელი შეიჭრა. ჩოხელმა ძლიერი თავური დარტყმით ბურთი ბადეში გაგზავნა,. ეს იყო გოლი, რომელიც დიდხანს რჩება ფეხბურთის მოყვარულთა მეხსიერებაში – 3:3.

2 წუთის შემდეგ ხასაია პირით ხაზთან გაიჭრა და მარცხნივ გადასცა ბურთი, რომელსაც კარგად შეურჩია ადგილი მესხმა – 4:3.

კიეველებმა ყველაფერი გააკეთეს იმისათვის, რომ გაეთანაბრებინათ ანგარიში, მაგრამ თბილისელები განზრახ არ აძლევდნენ მათ მაღალ ტემპში თამაშის საშუალებას და უნარიანად აჩერებდნენ ბურთს კარიდან დიდი დაცილებით. მათ შეძლეს ამ ანგარიშის შენარჩუნება თავიანთ სასარგებლოდ.

რ. ქორიძე.
"ლელო", 20 ივლისი, 1958 წ.